

φορά, εκτός ἵτι σύ βασιλεὺς γεννηθεῖς, ἡξιώθης νὰ γένης ἀνώτεροι ληστής ἐμοῦ τοῦ ἰδιώτου;

Ἀλέξ. Ἄλλ' ἂν ἤρπασα ὡς βασιλεὺς, ἔδωκα καὶ ὡς βασιλεὺς. Ἄν κατέστρεψα κράτη, ἐθεμελίωσα μεγαλύτερα. Περιέβαλψα τὰς τέχνας, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν φιλοσοφίαν.

Ληστ. Καὶ ἐγὼ ἀφειδῶς ἐδίδον εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅτι ἐλάβανον ἀπὸ τοὺς πλουσίους. Συνέστησα τάξιν καὶ πειθαρχίαν μεταξὺ τῶν ἀγριωτάτων, καὶ πάντοτε ὑπῆρξα ὁ προστατὴς τῶν καταδυνασταυμένων. Τρόντι περὶ τῆς φιλοσοφίας, τὴν ὁποίαν ἀνέφερες δὲν γνωρίζω τίποτε· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι, οὔτε εἰς ἐμὲ οὔτε εἰς σέ εἶναι δυνατόν ν' ἀποζημιώσωμεν τὸν κόσμον, δι' ὅσα κακὰ τὸν ἐπροξένησαμεν.

Ἀλέξ. Ἀρκεῖ. Ἀφαιρέσατε τὰς ἀλύτους του, καὶ κελῶς αὐτὸν περιποιηθῆτε. Τόσον λοιπὸν ὁμοιάζομεν! Ὁ Ἀλέξανδρος ληστής!!.. Θεωρητέον.

Ἀναμφιβόλως οἱ δορυκτῆρες ὁμοιάζουσι πολὺ τοὺς ληστής. Ἄλλ' ἂν ἦναι πεπρωμένον ἄνωθεν νὰ ταράττῃται ἡ ἀνθρωπότης κατὰ καιροὺς ὑπὸ τῶν δορυκτητόρων, εὐχταῖον νὰ ἦσαν αὐτοὶ Ἀλέξανδροι, ἐξημεροῦντες καὶ συνδέοντες τὰ ἔθνη διὰ τῆς παιδείας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Π Ι Θ Η Κ Ο Σ .

Ὁ Πιθήκος εἶναι ζῶον πανούργον, καὶ μιμῆται εὐκόλως τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων. Τὴν μιμητικὴν ταύτην διάθεσιν ἐμφυτον εἰς τὴν φύλιν, ἔχουσιν οἱ πιθήκες καὶ εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτῶν κατάστασιν.

Ὁ Πιθήκος γεννᾶται μόνον εἰς θερμὰ κλίματα, εὐρίσκειται εἰς τοὺς πλειοτέρους τροπικοὺς ὡς καὶ εἰς τὸ βόρειον Ἀφρικὴν. Εἰς οὐδὲν ὅμως τῆς Εὐρώπης μέρος ἐκτὸς περὶ τὸν βράχον τῆς Γιβραλτάρ, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ σπήλαια καὶ ἀντρα ὑπάρχουσι πᾶμπολλοι.

Ὁ μεγαλύτερος ἀφ' ὅλα τὰ εἶδη τῶν Πιθήκων εἶναι ὁ Οὐραγγουτάγγος, [πιθανῶς ὁ τῶν παλαιῶν Σάτυρος], ὁ ὁποῖος τέλειος γενόμενος, ἔχει σχεδὸν πέντε ποδῶν ὕψος, περιπατεῖ δὲ διὰ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν ὀρθίως ἐπιστηρίζόμενος ἐπὶ ῥάβδον, τὴν ὁποίαν φέρει διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν, τοὺς ὁποῖους μεταχειρίζεται ἀντὶ χειρῶν. Οἱ Πιθήκοι οὗτοι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἀσίας. Ὅταν ἡμερωθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, διδάσκονται πολλὰς οἰκακὰς ὑπηρεσίας, οἷον νὰ κοπανίζωσι σῖτον εἰς ὄλμον, νὰ φέρωσιν ὕδωρ εἰς λαγήνας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς νὰ ψήνωσι περιστρέφοντες τὸ κρέας εἰς ὀθελὸν ἐπὶ τοῦ πυρὸς κτλ.

Εἶδον Κολουροπιθήκον, λέγει τις τῶν περιηγητῶν, θαδίζοντα πάντοτε ἐπὶ δύο ποδῶν, καὶ ὅταν ἔτι ἐβάσταζε βαρέα φορτία. Τὸ ἦθος αὐτοῦ ἦτο μελαγχολικόν, τὰ κινήματα εὐτακτα, ἡ διάθεσις αἰσίος καὶ πολὺ διαφέρουσα ἀπὸ τῆν τῶν λοιπῶν πιθήκων. Δὲν εἶχε τὸ εὐερέθιστον τοῦ πιθήκου τῆς Βαρθαρίας, οὔτε τὴν ἐθελοκακίαν τοῦ Ἰλοβίου πιθήκου, οὔτε τὰ ἀλλόκοτα κινήματα τῶν μικρῶν. Νεύματα καὶ λεξεις μόνον ἐξήρουν νὰ ἑάλλωσιν εἰς κίνησιν τὸν Κολουροπιθήκα, ἐνῶ ὁ Ἰλοβίος πιθήκος ἐχρειάζετο ῥάβδον, καὶ οἱ κοινοὶ πιθήκοι μάλιστα, διότι κἀνεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἤθελε νὰ ὑπακούσῃ ἀνευ δαρμοῦ. Εἶδον, λέγει ὁ αὐτὸς περιηγητῆς, αὐτὸ τὸ

ζῶον νὰ προτείνῃ τὴν χεῖρά του εἰς τοὺς προσερχομένους νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσι, διὰ νὰ τοὺς εἰσάξῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ νὰ συμπεριπατῇ μετ' αὐτῶν σύννοος, ὡς νὰ ἦτον καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς ὀμηγύρεος τῶν ἀνθρώπων. Τὸν εἶδον καθήμενον πλησίον τῆς τραπέζης ν' ἀνοίξῃ τὸ περὶζωμά του, ν' ἀπομάξῃ τὰ χεῖλη του, νὰ μεταχειρίζηται κοχλιάριον ἢ περόνιον διὰ νὰ φέρῃ τὰ σιτία εἰς τὸ στόμα του, νὰ γύνη τὸ ποτόν του εἰς πατήριον καὶ νὰ τὸ συγκρούῃ εὐτραπέλως μετὰ τῶν πορακαθημένων. Ὅταν προσεκαλεῖτο νὰ πῆ τεί, ἔφερε κοτύλην καὶ ὑποκράτηρα, τὰ ἔθετεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔβαλλεν τὸ ζάχαρον, ἐνέχεε τὸ τεί ἀπὸ τὸν προγύτην, πάντοτε ἀρίων αὐτὸ νὰ κρύωσῃ πρὶν τὸ πῖν. Ἐκάρνε δὲ τὰς πράξεις ταύτας διὰ τῶν νευμάτων μόνον, ἢ διὰ προφορικῶν διαταγῶν τοῦ κυρίου του καὶ συχνάκις ἐξ αὐτομάτου. Δὲν ἐβλαπτε κἀνεὶνα, μάλιστα ἐπλησίαζε τὴν ὀμηγύριν σεμνοπρεπῶς, καὶ παρουσιάζετο ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν ὑπεύσουςιν. Ὑπερηγάπα τὰ σακχαρωτὰ, τὰ ὁποῖα ὀκνοῦν τὸν ἐδίδο, καθήμενος εἰς τὴν τραπέζαν ἐνευσεν εἰς τὸν θαλαμηπόλον ὡσάκις ἐχρειάζετο τίποτε. Ὅτε δὲ ἠσθένησεν ἄφινε νὰ τὸν περιποιῶνται ὡς νὰ ἦτον ἀνθρώπος. Τὸν ἐφλεβοτόμησαν εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα δις, καὶ ὡσάκις ἔπειτα ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν ἐξέτεινε τὸν βραχίονά του διὰ νὰ φλεβοτομηθῇ, ὡς νὰ ἐγνώριζεν ὅτι προηγουμένως ὠφελήθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν πράξιν.

Ἄλλος περιηγητῆς ἀναφέρει περὶ ἐνὸς παραδόξου πιθήκου. Ἦτο θῆλεια, εὐμεγέθης κατὰ τὸ ἀνάστημα, καὶ περιεπάτε ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν. Ἠτοίμαζε μετὰ προσοχῆς τὸ στομάχιον, ἐπλαγιάζεν εἰς τὴν μίαν πλευρὰν, καὶ ἐσκεπάζετο μὲ ἐφάπλωμα. Ὅταν εἶχε πόνον τῆς κεφαλῆς τὴν ἔδανε μὲ μανδύλιον, καὶ ἦτο γελοῖον νὰ τὴν ἐλέπῃ τις εἰς τὴν κοίτην τῆς, οὕτω πως σκοτωφωμένῃ.

Τὸ ζῶον τοῦτο, ἂν καὶ ἔγη διοργανισμὸν σώματος ὅμοιον κατὰ πάντα σχεδὸν πρὸς τὸν ἀνθρώπον, καὶ ὡς ἐκ τούτου δύναται νὰ μιμῆται καὶ ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ εὐφυΐα του, φαίνονται πολὺ ὑποδεέστερα, ὥστε, καὶ τοι ἔχον τὰ ὄργανα τοῦ λόγου, στερεῖται τῆς ἐνάθρου διαλέκτου. Ἄν προσφκοιόνητο μετὰ τὸν ἀνθρώπου καὶ κατεβάλλετο πλειοτέρα φροντισὶς διὰ τὴν ἀνατροφήν αὐτοῦ, ἴσως ἤθελε διδαχθῆν νὰ προσφέρῃ λέξεις, ἀλλὰ, καὶ τούτου δοθέντος ἐνόσφ εἶναι ἀνίκανον νὰ συλλογίζηται, καὶ δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα τῶν λέξεων, ἢ νὰ δεῖξῃ διὰ τῶν ἐκφράσεων τοῦ προσώπου νόησιν, πολὺ ἐξέχουσαν τὴν των κτηνῶν, ποτὲ δὲν θέλει ἐμπορέσειν νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν διακεκριμένην τάξιν τοῦ ἀνθρώπου.

ΠΕΡΙ ΟΣΦΡΗΣΩΣ.

Εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ εἰς πολλὰ ζῶα ἡ ρίς καὶ οἱ μυκτῆρες εἶναι τὸ ὄργανον, δι' οὗ διακινεῖται ἡ αἰσθητικὴ τῆς ὀσφρήσεως εἰς τὸν νοῦν. Τὸ ἄμετον ὄργανον ταύτης τῆς αἰσθήσεως, εἶναι μαλακὸς τις ὑμὴν πορώδης καὶ πλήρης ἀγγείων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διανέμεται τὸ ὀσφρητικὸν νεῦρον, ὑποδιαιρούμενον εἰς ἀπειρατ

ρίθμους κλάδους και συνελίξεις. Είναι σχεδόν γυμνόν και εκτεθειμένον εις την ενέργειαν του δια της ρίνος εισπνεομένου αέρος. Άλλ' ή φύσις, ήτις πάντοτε προνοεί δια την ευχρηστίαν και τέρψιν των πλασμάτων αυτής, έπρομήθευσεν εις την ρίνα πολυαριθμούς αδέννας, ή αρτηρίας διακρινούσας παχέϊαν και άνουσίαν θλένναν, ήτοι μύξαν, ήτις προφυλάττει το όσφρητικόν νεύρον από την επίρροϊαν του αέρος, και από τους δυσάρεστους έρεθισμούς δρυμειών όσμών.

Αι όσμαι διαφέρουσι τά μέγιστα άπ' άλλήλων εξ αυτών είναι μέν προξενούσιν ήδονην, και πολλά ευάρεστα αισθήματα, άλλαι δέ όχληράς, επιβλαβείς και άηδείς έντυπώσεις. Αι επίρροϊαι των όσμων των σωματων πλέουσιν εις τον άέρα, και ενεργοϋσιν επί των όσφρητικων νεύρων διαφόρων ζώων, και ένιστε διαφόρων άτόμων όμοειδων, οϋτως ώστε προξενουσι και διαφορετικά αισθήματα. Τα ευάρεστον εις τους μυκτηήρας ζώου τινός είναι καθ' υπερβολήν δυσώδεις εις τους του άλλου. Τα κτήνη συλλέγουσι την τροφήν αυτών, οδηγούμενα κυριότερον από την αίσθησιν της όσφρήσεως, εξ ής σπανίως άπατώνται. Αυτά δικρινούσιν ευκόλως τά ελαθερά από τά σωτηριώδη βρώματα, και τά μέν άποφεύγουσιν επιμελώς, τά δέ μεταχειρίζονται εις τροφήν. Το αυτό συμβαίνει, ως προς τό π τον των ζώων. Ο βοϋς καταφεύγει πάντοτε εις τό καθαρώτερον και δροσερώτερον ρείθρον, όταν έχη την άδειαν να εκλέξη τό ποτόν. Άλλ' ή ίππος από έμφυτον τινά όρμην κινούμενος, αείποτε ταράττει την ίλυν με τους πόδας του, και θολώνει τό ύδωρ πριν πίνη.

Εις την έκλογην των σιτίων και οι άνθρωποι βοηθούνται πολυ, και αυτοι οι πλέον ήδυπαθείς, από την αίσθησιν της όσφρήσεως. Δι' αυτής συχνάκις άποποιούμεθα βρώματα τινά, ως επιβλαβή, χωρίς να διακινδυνεύσωμεν την άλλην αίσθησιν, ήτοι την γεσιν, άποστρεφόμεθα μετ' άηδείας βρώματα σσηπήτα, εις επίσης δυσάρεστα εις την όσφρητιν, όσον εισι ελαθερά εις την υγιείαν, και εκλυόμεθα εις την βρώσιν ουσίων ήδυπνώνων και εύσμων. Η συχνιτέρα και όξυτέρα διάκρισις εις την εξάσκησιν ταύτης της άπεινίσεως, χρωστέϊται εξ ολοκλήρου εις την υπαιθρον ζωήν του ανθρώπου και εις την χρήσιν των άκατεργάστων φυσικων προϊόντων προς τροφήν αυτου. Άλλ' οι άνθρωποι εις την κοινωνίαν δια της μαγειρικής, και δια του παρα φύσιν άθροίσματος πολυποικίλων βρωμάτων εις έν και τό αυτό πινάκιον, άμβλύνοϋσι, διαστρέφουσι, και άπατώσι τάς αισθήσεις της όσφρήσεως και γεύσεως. Αν εύρισκόμεθα εις την αυτην φυσικην κατάστασιν, με τά ζωα, ήδυνάμεθα δια της όσφρήσεως να διακρινώμεν εξ ίσης βεβαιότητα, τά επιβλαβή από των υγιεινων σιτίων. Τα κτήνη εξίσου, καθως και οι άνθρωποι, προκρίνουσι ιδιαίτερά τινα βρώματα άπ' άλλα, όπερ δύναται να θεωρηθη ως ειδος ήδυπαθείας' πρέπει όμως να στοχασθώμεν, ότι παν ειδος τροφής, τό όπισιον εκείνα μεταχειρίζονται, προέρχεται από ζωϊκας και φυτικας ύλας εις την φυσικην κατάστασιν, και ουχι μεταθε-

ελημένον εις μυρίας μορφάς ποιότητας δια της ενεργείας του πυρός και του ύδατος και καρυκευμένον από έρεθιστικά άρτύματα.

Παρατηρούμεν, ότι τά όργανα της όσφρήσεως και γεύσεως ειςιν αείποτε πλησίον άλλήλων τοποθετημένα και ο σκοπος της φύσεως είναι κατά τουτο πρόδηλος. Η γεϊνίασις των δύο τουτων αισθήσεων σχηματίζει διπλήν προφυλάξιν εις την εκλογην των βρωμάτων' αν εκειντο δε αυται εις μεμακρυσμένα μέρη του σώματος, δεν ήθελον άμοιβαίως βοηθεϊσθαι τόσον ευκόλως.

Ο άηρ, τον όποιον πνέομεν, γέμει πάντοτε από άπειριαν διαφόρων μοριών, τά όποια έρεθίζουσι τά όσφρητικά νεύρα και προξενουσι τό αισθημα της όσμης. Αυτη ή αισθησις είναι πρόξενος ήδονής ή πόνου. Η ευωδία ενός ρόδου, ή άλλων άνθών, όχι μόνον είναι ευάρεστος, αλλά δίδει αναψυκτικόν και ήδοπνικόν έρεθισμόν εις όλον τό σύστημα και ήμπορεί να θεωρηθη ως ειδος υγιεινης τροφής, εν ω αι δυσώδεις απόρροϊαι, τούναντίον.

Εις τινα ζωα ή όσφρησις είναι μάλλον ανεπτυγμένη, ως εις τον κύονα, τον κόρακα, την αλώπελα κτλ. Εις τά μη πνέοντα άέρα ζωα, τά ευώδη μόρια προσάγονται εις τό όργανον της όσφρήσεως. Εις τους ίχθύας οι μυκτηήρες δεν έχουσι σχήμα σωληνοειδες, ως εις τά πνέοντα άέρα ζωα, αλλά συνίστανται από άπλοϋν κοιλωμα της ρίνος, εις τό όποιον ρέει τό πληρες όσμων ύδωρ και μεταδίδει την αίσθησιν της όσφρήσεως.

Εις τά άσπόνδυλα ζωα δεν ανεκαλύφθη ποτε ιδιαίτερον όργανον όσφρήσεως, και όμως όλα έχουσιν αυτην άρκούτως. Ένια των έντόμων παρακινούμενα από την όσμήν τινων δυσωδων φυτων έναποθετρουσι τά ώα επί των φύλλων, νομιζοντα, ότι είναι ταυτα σαπρόν κρέας. Οθεν πρέπει να έχωσι τό αισθημα της αισθήσεως. Η πιθανότερα εικασία περι του όργανου τουτου, δι' ου εξασκείται ή όσφρησις, είναι εκεινη ήτις την τοποθετει εις τους αεροφόρους σωληνας ή τραχείας διων αναπνεύουσιν. Εις τά μαλάκια δεν είναι ίπιθανον ότι δη ή επιφάνειν του δέρματος, ήτις όμοιάζει κατά την άφήν τον θλενωδη άλλων ζώων ύμένα είναι ή έδρα ταύτης της αισθήσεως, και τό αυτό δύναται ν' αληθευση και περι των σκωλήκων και ζωοφυτων.

Δ. Σ. Ι.

Α Μ Ε Ρ Ι Κ Α Ν Ι Κ Α.

Ο νέος κόσμος, καθως και ο Παλαιός, περιείχε πολλας έχχωριου πολιτισμού έστίας' ο δε προσδιορισμός του αριθμού αυτών, εισέτι έχει μεγάλην δυσκολίαν. Ουτος μάς δεικνύει τρία κατά πρώτον έθνη, όπωσδήποτε έπίσημα δια τάς προόδους της κοινωνικής καταστάσεως εις ήν εύρίσκοντο, ότι ήλθον οι Ευρω-